

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: B. K., narozený X,
státní příslušník Pákistánské islámské republiky,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti

žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje,
IČ 75151529, sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2025, č. j. KRPP-74928-8/ČJ-2025-030022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 24. 5. 2025, č. j. KRPP-74928-8/ČJ-2025-030022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), byl žalobce zajištěn podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „zákon o pobytu cizinců“) a umístěn do Zařízení pro umístění cizinců (dále jen „ZZC“) za účelem předání do Italské republiky nebo Spolkové republiky Německo nebo Maďarska. Žalobce byl zajištěn z toho důvodu, že byl dne 23. 5.2025 hodin kontrolován hlídkou Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE“) na adrese Rozvadov 20. Při pobytové kontrole předložil pouze občanský průkaz Pákistánské islámské republiky. Bylo provedeno daktyloskopování a otisky porovnány v systému Eurodac, kde byla nalezeny dvě shody, tj. účastník řízení je žadatelem o mezinárodní ochranu v jiném členském státu Evropské unie, konkrétně v Německu, Itálii a Maďarsku.

2. V policejním protokolu o výsledku žalobce uvedl, že z Pákistánu vycestoval již v roce 2015. Z Íránu pokračoval do Turecka, kde pobýval v Istanbulu 15-20 dní. Z Turecka pokračoval přes Bulharsko do Srbska, kde se sám nahlásil na policii. Dostali v hotovosti 25-30.- Euro, aby měli na autobus a mohli odjet ze Srbska. V Srbsku strávili jednu noc na policii, a pak dostali tři dny na to, aby opustili Srbsko. Dostali se autobusem na hranici Maďarska a pak se pěšky a přes plot dostali do Maďarska. Z Maďarska cestoval vlakem do Rakouska a v Rakousku přestoupil na vlak do Německa do Mnichova. V prvním azylovém domě žádal o azyl a ten mu zamítli a pak žádal znovu o azyl v tom druhém domě a tam mu ho také zamítli. Tak se pak rozhodl, že odjede. A tak odjel vlakem z Mnichova do Itálie. Ve vlaku ho pak v Rakousku ve Vídni kontrolovala rakouská policie a on měl jen papír, že může pobývat pouze v Německu, a tak ho vzali do vazby. Pak ho vyhostili. Odjel do Itálie, kde si požádal o azyl. Během dalšího roku se stal závislým na drogách. Odjel raději taxíkem do Mnichova. Jednou se opil a spal v parku, Když se pak probudil, tak zjistil, že nemá peněženku ani mobil. Kamarádovi se ozval jeho mladší bratr, že mobilní telefon má policie, ale protože neřekli, že tam je i peněženka, ve které měl všechny dokumenty, tak na policii nešel. Měl strach, že by ho zase policie zadržela. Do České republiky přicestoval 22.5.2025 z Německa večer kvůli návštěvě kasina Kings. Když se chtěl vrátit do Německa, odepřeli mu vstup. Chce se dobrovolně vrátit do země, jde požádal o mezinárodní ochranu, a to do Itálie. V České republice ani v Evropské unii nemá osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Odcestoval z Pákistánu, protože tam měl územní konflikt s dalšími členy rodiny. V Pákistánu má otce, matku, dva bratry a čtyři sestry. Je svobodný a bezdětný. V Pákistánu je ohrožen na životě, protože je tam konflikt jeho otce s jeho bratranci, jde o území. Hrozí mu, že by ho mohli zabít, jednou po něm bratranci otce i stříleli, byl zbit. Jednoho z příbuzných drželi zavřeného dvanáct. let. Je to oblast, kam ani policie nejezdí. Nejspíš by ho někde drželi a musel by pro ně pracovat. Mají větší území, peníze a také moc. V Pákistánu mu. hrozí, že by ho policie zbavila osobní svobody, protože se dá podplatit. Je zdrav a nemá žádné finanční prostředky.
3. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce na území pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Dle výsledku daktyloskopování na stanici LSS probíhá v Itálii, Maďarsku a Německé spolkové republice řízení o mezinárodní ochraně (shoda Eurodac), jsou tedy dány důvody pro zahájení řízení za účelem předání do jiného členského státu Evropské unie dle nařízení EU č. 604/2013. tj. předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie. Povinnost těchto 3 států převzít žalobce vyplývá z čl. 18 odst. 1 písm.

b) nařízení EU č. 604/2013.

4. Podle článku 18 odst. 1 písm. b) nařízení EU č. 604/2013, je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
5. Z výše uvedeného je podle žalovaného zřejmé, že jsou splněny podmínky zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, protože žalobce bude předán podle přímo proveditelného právního předpisu Evropské unie, konkrétně podle nařízení EU č. 604/2013. Účastník řízení pobýval od 22.05.2025 do 23.05.2025 na území České republiky bez planého oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn. V protokolu uvedl, že v případě ukončení zajištění se chce vrátit do Itálie, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu. Na území České republiky pobýval pouze za účelem návštěvy kasina Kings v Rozvadově. Na území České republiky nemá žádnou adresu a nemá již žádné prostředky k vycestování. Není oprávněn k pobytu na území členských států, přes které by cestoval z České republiky do Itálie, tj. nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu vycestovat. Na základě výše uvedených skutečností je podle žalovaného z jednání žalobce zřejmé, že existuje vážné nebezpečí útěku, tak jak je uvedeno v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
6. K možnosti uložení zvláštního opatření žalovaný připomněl, žalobce v protokolu uvedl, že na území České republiky vstoupil pouze za účelem návštěvy kasina Kings. Na území České republiky není schopen uvést žádnou adresu pobytu. Nemá již žádné prostředky k vycestování. Z tohoto důvodu není schopen oznámit adresu pobytu, aby se mohl hlásit ve stanovené době na policii. Zajištění je podle žalovaného přiměřené konkrétním okolnostem případu, protože z chování účastníka řízení vyplývá důvodné podezření, že azylovou proceduru zneužívá. Jako žadatel o mezinárodní ochranu byl povinen setrvat ve státě, kde o mezinárodní ochranu požádal, což porušil. Na další cestu se vydal, ačkoli neměl žádné pobytové oprávnění v jiných členských státech. Chce ve své cestě pokračovat a má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Podle žalovaného z prokázaného jednání žalobce by mírnější opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců bylo nedostačující, neboť zde není záruka, že žalobce vycestuje zpět do státu, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu.
7. Správní orgán se v napadeném rozhodnutí dále v souladu s ustálenou judikaturou (Z As 79/2010-150. [2524/2012 Sb. NSS]) zabýval otázkou realizovatelnosti předání účastníka řízení a konstatoval, že v době rozhodování mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníka řízení ihned, jsou podle žalovaného v tomto nařízení uvedené lhůty. Podle žalovaného vzhledem k lhůtám stanoveným v nařízení EU č. 604/2013 nelze předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Je nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání podle nařízení EU č. 604/2013, kdy podle článku 28 odst. 3 jen lhůta na odpověď přebírající strany je dva týdny od okamžiku obdržení žádosti. Doba zajištění byla stanovena s ohledem na předchozí zkušenosti správního orgánu s dobou trvání přípravy předání v obdobných případech. Dále správní orgán přihlédl ke článku 28 odst. 3 nařízení EU č. 604/2013, kde je dále uvedeno, že zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat

déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Po podání žádosti „Dublinským střediskem“ (lhůta 30 dní) má přebírající strana na odpověď lhůtu dvou týdnů (14 dní) od okamžiku obdržení žádosti a následně lhůtu šest týdnů (42 dní) od vyhovění žádosti na přijetí žadatele. V souladu s § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců žalovaný stanovil dobu zajištění na 50 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

8. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, v níž namítal, že nevidí důvod pro své zajištění. V případě propuštění by ihned opustil území České republiky a vrátil se zpět do Itálie, aby vyčkal rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, tedy má za to, že v případě řízení nebyly naplněny podmínky pro zajištění dle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání, neboť bylo možno užít jiná mírnější opatření, tedy bylo možno uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování z území České republiky podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce také délka trvání zajištění byla stanovena nepřiměřeně bez řádného odůvodnění. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je všeobecné a nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobce. Žalobce poukazuje na mimořádnost institutu zajištění cizince a připomíná, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Žalovaný nedostál povinnosti ani předběžného zjišťování existence překážek, systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že ohledně možnosti aplikace zvláštních opatření dle § 123b zák. č. 326/1999Sb. vycházel z výpovědi žalobce ze dne 24. 5. 2025, podle níž žalobce na území ČR vstoupil pouze za účelem návštěvy kasina a není tak schopen policii oznámit adresu pobytu. Nedisponuje finančními prostředky k vycestování a chce se vrátit do Itálie. Žalobce je oprávněn pobývat pouze v zemích, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu. Z ČR nemůže vycestovat, neboť nedisponuje platným cestovním dokladem a platným oprávněním k pobytu, tj. není schopen samostatně do Itálie vycestovat. Žalobce tedy nenaplnil podmínky ust. § 123b zák. č. 326/1999 Sb.
10. Žalovaný k tvrzení žalobce o neodůvodněné délce zajištění uvedl, že postupoval v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 čl. 18 odst. 1 písm. b), kdy podle tohoto ust. je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Dne 24. 5. 2025 byly žalobci sejmuty otisky prstů na stanici LSS a dle výsledku byla nalezena shoda Eurodac, ze které je zřejmé, že žalobce dne 25. 5. 2015 požádal v Maďarsku, dne 1. 7. 2015 ve Spolkové republice Německo a dne 24. 10. 2019 v Italské republice o mezinárodní ochranu. Žalovaný proto přistoupil dne 24. 5. 2025 k zajištění žalobce, neboť byly splněny zákonné podmínky § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a odeslal Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení Dublinského střediska podklady k zahájení řízení podle Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Ministerstvo vnitra zahájilo dne 28. 5. 2025 tzv. dublinské řízení o zpětvzetí žalobce do Spolkové republiky Německo nebo do Itálie nebo do Maďarska. Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení Dublinského střediska (tj. Dublinské středisko) čeká na odpověď příslušného členského státu, tudíž žalovaný má za to, že doba zajištění je přiměřená okolnostem případu. Žalovaný připomněl,

že žalobce třikrát požádal o mezinárodní ochranu, vždy v jiném státě, a tím zneužívá celý proces, neboť Dublinské středisko musí oslovit všechny 3 státy EU za účelem zjištění, který stát je odpovědný k převzetí žalobce jakožto žadatele o mezinárodní ochranu.

11. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.*
13. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
14. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *se za vážné nebezpečí útěku zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání, Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*
15. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit a to i opakovaně V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí první úkonem v řízení.*
16. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů.*
17. Podle článku 28 odst. 3 nařízení EU č. 604/2013 *zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízením v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.*
18. K námitce žalobce, že nebyly splněny podmínky zajištění, soud uvádí, že v projednávané věci je dle názoru soudu zřejmé, že žalovaný postupoval podle § 129 odst. 1 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců a žalobce zajistil proto, že žalobce se na

území České republiky pohyboval neoprávněně bez platného dokladu a sdělil, že se nechce vrátit do země původu, že by nejraději cestoval zpět do Itálie. Z toho je zřejmé, že u žalobce existuje vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce neměl v úmyslu setrvat v zemích, kde požádal o mezinárodní ochranu, a vyčkat na vyřízení své žádosti, nýbrž jeho záměrem bylo dále cestovat mezi jednotlivými zeměmi bez platných dokladů. Naopak přirozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne mimo dosah této k úniku stimulující hrozby. Členské státy EU ve shodě sdílí lidskoprávní étos, který artikuluje Listina základních práv EU coby součást unijního primárního práva. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útlaku podle § 12 zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU. Jinak zavdává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů.

19. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) vydal usnesení ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Azs 73/2017-29 s následným argumentačním jádrem: *„V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize.“* Čemuž na úrovni unijní judikatury v agendě azylového, potažmo cizineckého, práva věnoval entrée rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech sp. zn. C-411/10 a C-493/10: *„Z přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.“* Vzhledem k odkazované zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy EU žalovanému, stejně jako státní správě ČR en bloc, přináleží povinnost důvěry v plnou realizaci unijních právních standardů pod jurisdikcí každého z členských států EU, k níž jakožto podmnožinu nutno vztáhnout povinnost důvěry v pomoc skýtanou paušálně osobám s azylově relevantním příběhem.
20. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, jenž říká: *„Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“* S ohledem na výše vyřčené nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobce již správní řízení mařil, nerespektoval např. probíhající řízení o mezinárodní ochraně ve Spolkové republice Německo a bez dokladů cestoval do dalších států, zejména do Itálie.
21. Soud se ztotožnil s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí ohledně nemožnosti uplatnění zvláštních opatření. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dle názoru soudu dostatečně podrobně a správně zdůvodnil nemožnost uplatnění zvláštních opatření tím, že pro žalobce není ČR cílový stát, přijel sem pouze na návštěvu kasina a chce do Itálie, avšak nemá platný cestovní doklad, aby tam samostatně mohl vycestovat, v ČR také nemá žádnou adresu, ze které by se hlásil správnímu orgánu, a na pobyt v ČR nemá finanční prostředky.

22. K námitce nezákonnosti stanovené doby zajištění soud uvádí, že ji neshledal důvodnou, neboť z výše citovaného vyjádření žalovaného jednoznačně vyplývá, že žalovaný zajistil žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dne 24. 5. 2025 a učinil kroky potřebné k zahájení řízení o předání a převzetí žalobce jiným členských státem, a to tím způsobem, že odeslal Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení Dublinského střediska podklady k zahájení řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Dublinské středisko dne 28. 5. 2025 zahájilo řízení o zpětvzetí žalobce do Spolkové republiky Německo, Itálie anebo Maďarska, když žalovaný, jak je uvedeno ve výše shrnutém odůvodnění napadeného rozhodnutí, podrobně popsal potřebné kroky v řízení i lhůty, v nichž musí být tyto nezbytné úkony realizovány. Na základě této skutečnosti soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí he v souladu se zákonem a stanovená doba zajištění na 50 dnů je přiměřená okolnostem případu.
23. Vzhledem k výše uvedenému a také k tomu, že v Maďarsku, v Itálii a ve Spolkové republice Německo probíhá řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci (tuto informaci zjistil ex offio správní orgán), a současně žalobce proti těmto řízením v těchto zemích nic konkrétního nenamítal, pouze uváděl, že mu byl v Německu azyl dvakrát zamítnut, v žalobě vznesl pouze obecnou námitku o povinnosti žalovaného zkoumat dostatečnou ochranu práv tamějších žadatelů, za těchto okolností soud považuje za dostačující stručné odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí, že „v době rozhodování mu nejsou známé žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení Maďarska, Itálie nebo do Spolkové republiky Německo.“
24. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s ř. s.
25. V žalobě žalobce žádal také o přiznání odkladného účinku žalobě. Soud se však tímto návrhem nezabýval z důvodu, že ve věci rozhodl již před uplynutím lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku podle § 73 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Z toho důvodu považoval rozhodnutí o odkladném účinku za nadbytečné.
26. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 19. června 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně